2014-2 i 4-RE

CAUSA 2014-2 i 4-RE

(Zazeckis i Sindaravicius c/ Principat d'Andorra)

Sentència del Tribunal Constitucional del 7-4-2014 relativa al recurs d'empara 2014-2 i 4-RE

Números de registre: 63-2014 i 73-2014. Recursos d'empara

Sentència del 7 d'abril del 2014

BOPA núm. 25, del 16 d'abril del 2014

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, l'11 de febrer del 2014, per la representació processal del Sr. Simonas Zazeckis, mitjançant el qual interposa un recurs d'empara contra l'aute del 20 de gener del 2014, dictat pel batlle de guàrdia i contra l'aute del 27 de gener del mateix any, dictat pel Tribunal de Corts, en el marc del procediment urgent i preferent per una presumpta vulneració del dret a la llibertat, reconegut a l'article 9 de la Constitució, i atès que demana al Tribunal Constitucional que acordi d'urgència la suspensió de les resolucions judicials objecte de recurs i, consegüentment, que ordeni la posada en llibertat immediata del recurrent "*amb acompanyament a qualsevol de les fronteres del Principat del qual ha estat expulsat administrativament*", que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració del dret fonamental a la llibertat, que ordeni la cessació de la vulneració denunciada, mitjançant la confirmació de la posada en llibertat del recurrent, que confirmi igualment l'ordre d'acompanyament esmentat i que ordeni a la jurisdicció ordinària competent que fixi les reparacions que s'escaiguin en Dret a favor del recurrent;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 17 de febrer del 2014, per la representació processal del Sr. Ugnius Sindaravicius, mitjançant el qual interposa un recurs d'empara contra l'aute del 20 de gener del 2014, dictat pel batlle de guàrdia i contra l'aute del 27 de gener del mateix any, dictat pel Tribunal de Corts, en el marc del procediment urgent i preferent per una presumpta vulneració del dret a la llibertat, reconegut a l'article 9 de la Constitució i atès que demana al Tribunal Constitucional que estimi aquest recurs d'empara, que declari la vulneració del dret a la llibertat del recurrent i que acordi d'urgència la suspensió de les resolucions judicials objecte de recurs i, consegüentment, que ordeni la posada en llibertat immediata del recurrent;

Vista la Constitució, especialment els articles 9, 41, 88 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítol sisè;

Vist l'aute del Tribunal Constitucional del 13 de març del 2014, que va acumular les causes 2014-2-RE i 2014-4-RE en una de sola i que va admetre a tràmit, sense efectes suspensius, la causa 2014-2 i 4-RE;

Vist l'escrit d'al·legacions presentat, el 20 de març del 2014, per la representació processal del Sr. Simonas Zazeckis;

Vist l'escrit d'al·legacions presentat, el 26 de març del 2014, pel Ministeri Fiscal;

Vist l'escrit d'al·legacions presentat, el 28 de març del 2014, per la representació processal del Sr. Ugnius Sindaravicius;

Vistes les conclusions formulades, dintre de termini, per les parts i pel Ministeri Fiscal;

Escoltat l'informe del magistrat ponent, Sr. Pierre Subra de Bieusses;

Antecedents

Primer

El 19 de setembre del 2013, el Servei de Policia va detenir, juntament amb una altra persona, els Srs. Simonas Zazeckis i Ugnius Sindaravicius per la seva presumpta implicació en delictes contra el patrimoni.

Segon

El 21 de setembre del 2013, el batlle, mitjançant els autes respectius, va processar els Srs. Simonas Zazeckis i Ugnius Sindaravicius per fets presumptament constitutius d'un delicte major de robatori (art. 202 del Codi penal) i va decretar la seva presó provisional.

Tercer

El 20 de gener del 2014, les representacions processals dels Srs. Simonas Zazeckis i Ugnius Sindaravicius van presentar, respectivament, un procediment d'*habeas corpus* en què s'instava la immediata posada en llibertat dels dos imputats.

Quart

Aquell mateix dia, el batlle de guàrdia va dictar sengles autes en què es desestimaven les peticions dels Srs. Simonas Zazeckis i Ugnius Sindaravicius i es declarava ajustada a Dret la seva situació de presó provisional acordada per l'aute del 21 de setembre del 2013.

Tant el Sr. Simonas Zazeckis com el Sr. Ugnius Sindaravicius van presentar un recurs d'apel·lació contra aquest aute.

Cinquè

Aquell mateix dia igualment, la batlle instructora de la causa va notificar als imputats (tot i que estava previst que es fes l'endemà) l'aute de pròrroga de la presó provisional per un període de 4 mesos més.

Tant el Sr. Simonas Zazeckis com el Sr. Ugnius Sindaravicius van presentar un recurs d'apel·lació contra aquest aute.

Sisè

El 27 de gener del 2014, el Tribunal de Corts va dictar sengles autes en què desestimava els recursos d'apel·lació interposats pels imputats i confirmava en tots els seus punts els autes dictats, respectivament, pel batlle de guàrdia en el marc del procediment urgent i preferent (*habeas corpus*).

Setè

El 4 de febrer del 2014, el Tribunal de Corts, mitjançant aute, va desestimar els recursos d'apel·lació interposats pels imputats contra la decisió de prorrogar la seva presó provisional i va confirmar la decisió pronunciada pel batlle instructor de la causa.

Vuitè

L'11 de febrer del 2014, la representació processal del Sr. Simonas Zazeckis, i, el 17 de febrer del mateix any, la representació processal del Sr. Ugnius Sindaravicius van interposar, respectivament, un recurs d'empara contra els autes del 20 de gener del 2014, dictats pel batlle de guàrdia i contra els autes del 27 de gener del mateix any, dictats pel Tribunal de Corts, en el marc del procediment urgent i preferent per una presumpta vulneració del dret a la llibertat, reconegut a l'article 9 de la Constitució.

Segons el parer de les parts recurrents el termini de 4 mesos de privació de llibertat legalment previst (article 108 del Codi de procediment penal) s'ha escolat sense que la Batllia el prorrogués a temps. Efectivament, discrepen de l'argumentació efectuada pel Tribunal de Corts en què es conclou que el temps de detenció governativa no es computa en el de presó provisional, ja que es tracta de fases successives d'un mateix procediment d'instrucció. De fet, és contradictori que no s'afegeixi aquest temps de presó governativa al còmput de la presó provisional quan aquest període

sí que es descompta de la pena imposada.

Així mateix, s'afegeix que en l'article 108 esmentat només s'utilitza un concepte general de "*presó*", tanmateix la distinció efectuada pels tribunals ordinaris no es troba emparada legalment, ja que la Llei no precisa quan comença a córrer el termini.

El Tribunal de Corts manifesta igualment que aquesta qüestió ja ha estat resolta en altres ocasions i ha estat confirmada pel Tribunal Constitucional mateix, concretament, en la seva sentència del 17 de maig de 1996, recaiguda en la causa 96-1-RE. Les parts recurrents consideren precisament que aquesta jurisprudència confirma la seva tesi i inclou el temps de la presó governativa dins el còmput de la presó provisional, i destaquen, a més, que aquesta sentència va ser dictada abans de les modificacions del Codi de procediment penal. Per tant, no es pot considerar que la qüestió hagi quedat resolta.

Una de les parts també retreu la manca de publicació de les resolucions del Tribunal de Corts que no només comporta un desequilibri d'armes en relació amb el Ministeri Fiscal, sinó que ocasiona indefensió i afecta significativament la seguretat jurídica i els drets a la defensa.

En definitiva, es tracta de determinar si hi ha una detenció il·legal a partir del 19 de gener del 2014, a les 11.55 h, moment en què havia caducat el període legalment previst de privació de llibertat i la conseqüència és la posada en llibertat immediata dels detinguts (article 14 de la Llei transitòria de procediments judicials).

Seguidament, les parts recurrents citen la jurisprudència del Tribunal Europeu dels Drets Humans en relació amb aquest punt, mitjançant la qual es desprèn que la detenció provisional governativa o judicial ha de reunir una sèrie de criteris: la decisió no ha de ser arbitrària, sinó que ha de respectar la legalitat vigent que ha de ser suficientment precisa per a la seva correcta aplicació; ha de respectar el principi de seguretat jurídica, en el sentit que tant la persona com el seu lletrat puguin conèixer la legalitat vigent; la persona no pot trobar-se detinguda per un període indeterminat o imprevisible; i, la regularització "*a posteriori*" comporta arbitrarietat i, per tant, és contrària al principi de seguretat jurídica, proclamat pel Conveni per a la salvaguarda dels drets humans i de les llibertats fonamentals.

Per consegüent, en aquesta causa la situació de presó dels recurrents no reuneix el criteri de legalitat que li és exigible a la llum de la Constitució i dels tractats internacionals.

Per acabar, demanen, de manera substancial, al Tribunal Constitucional que estimi aquest recurs d'empara, que declari la vulneració del dret a la llibertat dels recurrents i que acordi d'urgència la suspensió de les resolucions judicials objecte de recurs i, consegüentment, que ordeni la posada en llibertat immediata dels recurrents.

Novè

El 13 de març del 2014, el Tribunal Constitucional va acordar acumular els recursos d'empara 2014-2-RE i 2014-4-RE, va admetre a tràmit aquesta causa, sense efectes suspensius, i va trametre la causa a les parts recurrents i al Ministeri Fiscal per tal que presentessin les al·legacions que estimessin pertinents.

Desè

El 20 de març del 2014, la representació processal del Sr. Simonas Zazeckis va presentar un escrit d'al·legacions en què manifesta el seu acord global amb l'escrit presentat per la representació processal del Sr. Ugnius Sindaravicius, ja que els arguments són similars o bé complementen aquells que ja va esgrimir aquesta part en el seu recurs d'empara i que dóna per íntegrament reproduïts en aquesta fase del recurs.

Onzè

El 26 de març del 2014, el Ministeri Fiscal va presentar un escrit en què manifesta que els recurrents sol·liciten la seva posada en llibertat pel fet que s'havien escolat els 4 mesos preceptius de presó provisional comptats, segons el parer dels recurrents, a partir de la privació efectiva de llibertat, és a dir, de la detenció efectuada pel Servei de Policia i no a comptar de la data en què es va dictar l'aute de processament.

El Ministeri Fiscal discrepa d'aquesta argumentació, ja que, en primer lloc, cal tenir en compte les disposicions del Codi de procediment penal que són clares i concises en aquest punt i que permeten, doncs, garantir el principi de seguretat jurídica i evitar decisions arbitràries.

Efectivament, dels articles 103 i 108 del Codi de procediment penal es desprèn que la presó provisional només pot ser decretada pel batlle instructor o de guàrdia mitjançant un aute de processament o per aute posterior i que el còmput de 4 mesos comença en el moment en què es dicta aquesta presó provisional, quedant exclòs del còmput els dos dies de detenció governativa, com així ho va establir el Tribunal Constitucional en la sentència del 17 de maig de 1996, recaiguda en la causa 96-1-RE, tot i que els recurrents li donen una altra interpretació.

El termini de presó provisional no inclou el de la detenció governativa definida per l'article 9.2 de la Constitució. Els recurrents al·leguen que el temps de la detenció governativa es computa a la pràctica a efectes de compliment de la pena, argument que demostraria la seva tesi. Ara bé, el Ministeri Fiscal manifesta que les parts recurrents confonen la privació de la llibertat i la presó provisional que tenen dos funcions diferents. El Tribunal de Corts fa una interpretació extensiva de l'article 208 del Codi de procediment penal i inclou el temps de detenció governativa en el còmput de la pena malgrat que aquest text no ho preveu expressament. Però el temps de la presó provisional és un termini determinat per la Llei i per les necessitats de la instrucció i no és ajustat a Dret que es computi dins el termini de presó provisional.

En aquesta causa, la presó provisional de 4 mesos va ser decidida el 21 de setembre del 2013 i, el 20 de gener del 2014, la Batllia va dictar un aute de pròrroga d'aquesta presó provisional per un termini de 4 mesos més. Per consegüent, no s'ha vulnerat el dret a la llibertat de cap dels dos processats i no és procedent acordar la suspensió de les resolucions impugnades i molt menys ordenar la posada en llibertat dels dos recurrents.

De tot això que s'acaba d'exposar i d'acord amb l'article 37.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, el Ministeri Fiscal demana la inadmissió a tràmit d'aquest recurs acumulat en el marc dels respectius procediments d'*habeas corpus* en constatar-se una manca manifesta de contingut constitucional en la infracció denunciada.

Dotzè

El 28 de març del 2014, la representació processal del Sr. Ugnius Sindaravicius va presentar un escrit d'al·legacions en què ratifica totes i cada una de les consideracions de fet i de dret exposats en el seu escrit de recurs d'empara.

Tretzè

El 3 d'abril del 2013, la representació processal del Sr. Ugnius Sindaravicius, i, el 4 d'abril del mateix any, respectivament, el Ministeri Fiscal i la representació processal del Sr. Simonas Zazeckis van presentar els seus escrits de conclusions en què reprodueixen les al·legacions i els arguments continguts en els seus escrits anteriors.

Fonaments jurídics

Primer

Les dues causes presentades, respectivament, davant el Tribunal Constitucional, per la representació processal del Sr. Simonas Zazeckis i per la representació processal del Sr. Ugnius Sindaravicius plantegen l'examen de la mateixa qüestió.

La qüestió de saber si els recurrents han estat o no han estat privats de llibertat més enllà del termini previst per la Llei. En cas d'una superació il·legal d'aquest termini, hi hauria motiu per considerar-los víctimes de la vulneració del seu dret a la llibertat, reconegut a l'article 9 de la Constitució.

Tractant-se d'aquest dret particular no és superflu precisar que, recentment, en una causa en què la detenció governativa i la presó provisional eren igualment objecte de recurs, el Tribunal Constitucional recordava la importància del dret a la llibertat en el marc del sistema constitucional andorrà.

Efectivament, la jurisprudència constitucional ja ha afirmat (veg. p. ex. la sentència del 7 de setembre del 2013, recaiguda en la causa 2013-4 i 8-RE, FJ 4t; així com la sentència del 3 de febrer del 2014, recaiguda en la causa 2013-35-RE), que sobre la base d'una "*interpretació sistemàtica del text constitucional, és evident que la llibertat és alhora un dret (article 9.1) i un principi interpretatiu, tant de l'ordre jurídic andorrà en la seva totalitat (articles 1.2 i 3.2), com en particular dels drets i de les llibertats establerts en el títol II de la Constitució*."

Així doncs, sempre per referència a la jurisprudència constitucional, aquesta causa ha de ser apreciada *"tenint en compte la importància de la garantia d'aquest dret substancial que és el dret a la llibertat*, per tal de saber si la interpretació i l'aplicació de les norme*s penals pertinents en aquest cas, han estat realitzades respectant el principi de proporcionalitat, "és a dir, d'acord amb les finalitats constitucionals que justifiquen aquesta mesura i evitant sacrificis desproporcionats del dret a la llibertat personal" (FJ quart de la sentència del 3 de febrer del 2014, recaiguda en la causa 2013-31 RE)*"

Segon

En aquesta causa la qüestió plantejada al Tribunal Constitucional és, per si mateixa, fàcil d'exposar. Depèn de la distinció entre la detenció governativa i la presó provisional.

El Sr. Ugnius Sindaravicius va ser detingut el 19 de setembre del 2013, a les 11.55 h, i des d'aleshores, està privat de la seva llibertat. En un primer moment va ser objecte, en les dependències policials, d'una detenció governativa que, d'acord amb els termes de la Llei, no pot excedir 48 hores. Després, una decisió de justícia (aute del batlle instructor del 21 de setembre del 2013) va decretar la seva presó provisional al centre penitenciari; presó provisional que, d'acord amb l'article 108 del Codi de procediment penal, no pot excedir 4 mesos, salvat que el batlle dicti la seva pròrroga.

Per la seva banda el Sr. Simonas Zazeckis també va ser detingut el mateix dia, a la mateixa hora i també està privat, des d'aleshores, de la seva llibertat. Com el Sr. Ugnius Sindaravicius, també va ser objecte successivament d'una detenció governativa en les dependències policials, i després, mitjançant un aute de presó provisional va ser internat al centre penitenciari; l'aute també està datat del 21 de setembre del 2013, a les 10.30 h, és a dir, menys de 48 hores després de l'inici de la seva detenció governativa.

Tercer

Tant el Sr. Simonas Zazeckis, com el Sr. Ugnius Sindaravicius consideren que pel fet que estaven privats de la seva llibertat des del 19 de setembre del 2013, moment de la seva detenció governativa, a manca d'una pròrroga judicial de la presó provisional, haguessin hagut de ser posats en llibertat 4 mesos després d'aquella data, és a dir, el 19 de gener del 2014. I això, en aplicació de l'article 108 esmentat, segons el qual el termini de la presó provisional no pot excedir 4 mesos.

A manca d'aquesta posada en llibertat a aquella data concreta, i que encara avui no s'ha portat a terme, consideren ser víctimes de la vulneració del seu dret fonamental a la llibertat, establert a l'article 9 de la Constitució.

Arriben a aquesta conclusió pel fet que interpreten que el termini de 4 mesos previst a l'article 108 del Codi de procediment penal ha de ser comptat a partir de la data de la seva privació de llibertat amb la detenció governativa, és a dir, en aquest cas, el 19 de setembre del 2013 i no a partir de la data de la decisió de presó provisional, és a dir, el 21 de setembre del 2013.

Altrament dit, s'ha d'acumular la durada de la detenció governativa a la de la presó provisional per tal de calcular el termini de 4 mesos de l'article 108 esmentat.

Cas que se seguís aquest raonament, els recurrents haguessin, efectivament, hagut de recuperar la seva llibertat el 19 de gener del 2014. Com que això no s'ha produït, el manteniment de la seva detenció hauria de considerar-se il·legal, ja que a aquella data la Batllia encara no havia dictat cap decisió motivada de pròrroga d'aquesta detenció.

Per consegüent, els recurrents haguessin hagut, lògicament, de beneficiar-se d'una posada en llibertat immediata mitjançant el procediment d'*habeas corpus* que tant l'un com l'altre havien presentat el 20 de gener del 2014, el primer, a les 15.00 h, i el segon, a les 16.10 h.

Nogensmenys, les jurisdiccions ordinàries no han validat aquesta anàlisi.

Primerament, en primera instància, la Batllia va procedir a prorrogar de 4 mesos la presó provisional dels dos interessats, mitjançant dos autes respectius del 20 de gener del 2014, notificats a les 19.00 h, i seguidament, va desestimar les demandes d'*habeas corpus*, mitjançant dos autes del mateix dia, notificats a les 22.00 h.

Després, en fase d'apel·lació, el Tribunal de Corts, mitjançant dos autes del 27 de gener del 2014, redactats en termes idèntics, va desestimar igualment aquestes demandes d'*habeas corpus*.

Quart

La divergència entre l'anàlisi efectuada pels recurrents en empara i la de les jurisdiccions ordinàries rau en el fet de saber si el termini de 4 mesos, previst a l'article 108 del Codi de procediment penal, comença a córrer a partir de la data de la detenció efectuada pels agents de policia, és a dir, la data de la detenció governativa, en aquest cas, el 19 de setembre del 2013, o a partir de la data de l'aute que decreta la presó provisional, és a dir, el 21 de setembre següent.

Segons el parer dels recurrents, el termini de 4 mesos s'exhauria el 19 de gener del 2014. Per consegüent, la prolongació de la presó provisional hauria intervingut de manera il·legal, ja que havia estat pronunciada per la Batllia el vespre del 20 de gener del 2014.

Per contra, segons el parer de les jurisdiccions ordinàries, el termini de 4 mesos no s'exhauria fins al 21 de gener del 2014, perquè s'havia de començar a calcular a partir de la data de l'aute del 21 de setembre del 2013 que decretava la presó provisional. En aquest supòsit, la presó provisional s'havia prorrogat degudament mitjançant l'aute del 20 de gener del 2014.

Com ja s'ha dit anteriorment, la qüestió rau en saber si el temps de la detenció governativa és, o no és, computable a efectes de la presó provisional.

Per tal de recolzar, la primera d'aquestes dues hipòtesis, els recurrents en empara, les al·legacions dels quals són amplament comparables, addueixen, de manera substancial que:

- la qüestió no és per quina via o decisió l'inculpat es troba privat de llibertat, sinó per quin període de temps se l'havia previsiblement empresonat;

- la durada de la detenció governativa hauria de ser tinguda en compte per calcular el termini de 4 mesos, establert a l'article 108 del Codi de procediment penal, ja que seria contradictori considerar que "*el temps de detenció governativa es pugui computar per el compliment de la pena i que se li negui el mateix tractament en ordre a la presó provisional*";

- la consideració de la durada de la detenció governativa hauria de prevaler, ja que, concretament, el condemnat es trobaria privat de llibertat en sentit estricte des del moment de la seva detenció governativa*;*

- les jurisdiccions ordinàries haurien fonamentat les seves decisions en una jurisprudència constitucional (causa 96-1-RE) sobre la base d'una interpretació inexacta de la mateixa;

- les decisions esmentades vulnerarien igualment la jurisprudència del Tribunal Europeu dels Drets Humans, i més precisament, el contingut de la sentència del 17 de gener del 2012, recaiguda en la causa Tsitsiriggos c/ Grècia.

Per acabar, els recurrents consideren en diverses al·legacions que l'empara mereix ser més atorgada com més es desprèn dels autes impugnats que no contenen arguments en contra, ja que com ho precisa la representació processal del Sr. Simonas Zazeckis es limiten "*a emetre l'afirmació sense més precisions."*

Cinquè

La realitat no és exactament aquesta. Per tal de verificar-ho, basta remetre's als motius continguts en l'aute del 27 de gener del 2014, dictat pel Tribunal de Corts i a les conclusions aportades pel Ministeri Fiscal, a les quals el Tribunal de Corts mateix es va expressament adherir, en particular, pel que fa a la distinció essencial entre detenció governativa i presó provisional.

Efectivament, hem de destacar que s'exposen de manera explícita i clara:

- com la detenció governativa i la presó provisional, que són ambdues mesures cautelars, "*es diferencien bàsicament en la seva fonamentació i finalitat*";

- els motius pels quals la qüestió de saber si "*el temps transcorregut en detenció governativa ha de ser computat a efectes de determinar la pròrroga de la presó provisional*": segons el Tribunal de Corts "*No és una qüestió d'interpretació, tota vegada que, (...) són dos conceptes molt diferents*". El Servei de Policia pot detenir una persona en el decurs de la investigació d'un delicte, així mateix, la detenció pot ser ordenada pel batlle instructor, però sols aquest darrer pot decretar la presó provisional;

- el fet que la consideració dels termes mateixos del Codi de procediment penal condueix a considerar que "*La presó provisional comença en el moment en què es acordada per l'autoritat competent, (…) pel que en tractar-se d'un termini processal, de conformitat amb les disposicions de l'article 42.6 de la Llei Qualificada de la Justícia, aquest es computa de data a data*";

- que s'ha respectat el principi de seguretat jurídica a partir del moment en què les disposicions constitucionals i legislatives aplicables no estan redactades d'una manera obscura susceptible de "*portar a confusió el processat sobre el termini i sobre el debut del còmput de la presó provisional* " i que garanteixen, per tant, que no es puguin dictar resolucions arbitràries;

- s'afegeix que "*Altra cosa és l'abonament dels dies passats en privació de llibertat que de manera efectiva es realitza al tràmit de liquidació de condemna*";

- el per què, contràriament al parer dels recurrents, les jurisdiccions ordinàries podien legítimament fer referència a la sentència constitucional del 17 de maig de 1996, recaiguda en la causa 96-1-RE en la mesura en què tractant-se ja de calcular el termini de presó provisional, aquesta resolució declara que "*És obvi, doncs, que si la presó preventiva o provisional fou adoptada pel batlle de guàrdia el dia 31 de maig de 1995, els dos dies anteriors l'inculpat no es trobava en presó preventiva sinó detingut governativament d'acord amb les previsions de l'article 9.2 de la Constitució*";

- i, per quines raons les referències a la jurisprudència europea i, en particular, a la sentència anteriorment esmentada del 17 de gener del 2012, Tsitsiriggos c/ Grècia, no podia prosperar en aquesta causa, ja que els texts aplicables en aquesta matèria, i la manera com es van aplicar, no van deixar en cap moment als recurrents a la mercè de l'arbitrari i per tal com no s'ha vulnerat el dret fonamental a la llibertat, tampoc s'ha vulnerat l'article 5 del Conveni per a la salvaguarda dels drets humans i de les llibertats fonamentals.

Sisè

D'acord amb la interpretació que s'ha fet del cànon esmentat en el fonament jurídic primer no es pot considerar desproporcionada des del punt de vista del dret a la llibertat, ja que a banda de ser perfectament justificat no suposa cap sacrifici desproporcionat del dret a la llibertat.

DECISIÓ:

En atenció a tot allò que s'ha exposat, el Tribunal Constitucional, per l'autoritat que li confereix la Constitució del Principat d'Andorra,

HA DECIDIT:

Primer

Desestimar l'empara sol·licitada per la representació processal del Sr. Simonas Zazeckis i per la representació processal del Sr. Ugnius Sindaravicius.

Segon

Declarar que no s'ha vulnerat el dret dels recurrents a la llibertat individual, establert a l'article 9.1 de la Constitució.

Tercer

Publicar aquesta sentència, d'acord amb allò que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

I així, per aquesta sentència nostra, que ha de ser notificada a les representacions processals respectives dels Srs. Simonas Zazeckis i Ugnius Sindaravicius, al president de la Batllia, al president del Tribunal de Corts, a la presidenta del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal ho pronunciem, manem i signem a Andorra la Vella, el 7 d'abril del 2014.

Juan A. Ortega Díaz-Ambrona
President

Laurence Burgorgue-Larsen
Vicepresidenta

Carles Viver Pi-Sunyer
Magistrat

Pierre Subra de Bieusses
Magistrat